

Juontaja luettelee yksitoikkoisella äänellä numeroita: Bertta viisi, Gideon viisikymmentä seitsemän, livari kaksitoista... Puuskahdan harmistuneena ja suljen nettisivun. Otan kirjoituspöydältä avainnipun ja sanon tähdenmuotoiselle avaimenperälle kiukkuisena: "Miksi et tänäänkään ollut minulle suosiollinen?" Kävelen työpöydän äärestä kirjahyllyn luo ja valitsen silmät kiinni satunnaisen kovakantisen kirjan. Avaan silmäni ja aukaisen kirjan sattumalta valitsemastani kohdasta. Palaan kirjoituspöydän ääreen ja kirjoitan valitsemani sivun sivunumeron ylös. Toistan tämän useita kertoja ja kun olen valmis laitan kirjan sivummalle pöydälleni. Otan paperin ja alan alleviivata ylökirjaamieni sivunumeroita satunnaisessa järjestyksessä. Yleensä otan yli sadan menevistä sivunumeroista ensimmäisen ja viimeisen numeron ja yksittäisiä numeroitakin alleviivaan muutaman. Hetkenpäästä olen valmis ja lopetan numeroiden alleviivaamisen. Avaan selaimeen uuden internetsivun ja kirjoitan osoiteriville Veikkaus.fi. Kirjaudun sivustolle ja valitsen mieleiseni pelin. Pelisivulla valitsen arvontariviin samoja numeroita, joita olen äsken peperiille kirjannut. Nyt olen aivan varma että tällä kertaa tärrppää ja valitsenkin pelipanokseksi uhkarohkeasti kymmenen euroa. Siirrän hiiren maksa peli-kohtaan, otan käteeni avainnipun ja puhallan kolme kertaa avaimenperään ja lasken avainnipun pöydälle. Maksan sen jälkeen hiirenklikkauksella pelini, kirjaudun ulos sivulta ja suljen selaimen. Nojaudun taaksepäin tietokonetuolissa ja kuulen kuinka tuoli rusahtaa ikävästi. En välitä siitä vaan nousen istuvampaan asentoon ja aukaisen kirjoituspöydän laatikon. Otan laatikosta suklaapatukan, avaän käärepaperin ja tungen suklaan kiireellä suuhuni kuin peläten jonkun varastavan sen kädestäni. Suklaan syötyäni nousen tuolistani ja kävelen naulakolle ja otan kevättakkini. Takki mahtuu juuri ja juuri kiinni mahan kohdalta. Sammutan valot ja lähden huoneesta. Hetken päästä kaupassa työnnän ostoskärryt hermostuneesti karkkihyllyn kohdalle ja kahmaisen nopealla otteella alahyllyltä kourallisen suklaapatukoita ennenkuin siirryn irtokarkkipussien valitaan. Sen kummemmin miettimättä mätän kärryyni kolme isoa pussia hedelmäkarkkisekoituksia. Tunnen kuinka hiki valuu pitkin selkääni, koska kevät on jo pitkällä ja olen aivan liian lämpimästi pukeutunut. Rantakausi on ihan kohta aluillaan ja tiedän, ettei minulla ole uimarannalle mitään asiaa. En kestä ihmisten tuijotusta ja sitä paitsi uimapukuni repesi kun viimeksi yritin aloittaa vesijuoksuharrastusta. Karkkihyllyltä suuntaan pakastealtaalle ja siellä käteeni ohjautuu pakonomaisesti ensin juustokakun kohdalle, mutta muutan mieltäni ja otankin altaasta kymmenelle hengelle tarkoitettua minttusuklaakakun. Puhisen pakastealtaaseen kurkottelusta ja minua huimaa kun nousen taas seisovaan asentoon. Haluan kiireesti ulos kaupasta ja lähdenkin kohti kassoja. Olen jo melkein kassalla kun päätän kääntyä takaisin ja suuntaan kohti pakastealtaita. Vedän sivulle pakastealtaan suojalasin ja kurkottamalla hamuan nopeasti käteeni juustokakkupaketin, jota äsken jo koskettelin. Tunnen kuolan valuvan suunpielistäni. Kassalla olen jo lähes maksanut ostokseni kun pyydän vielä myyjää valitsemaan telineestä kaksi raha-arpaa. Maksettuni ostokseni kävelen kassojen lähellä olevan korkean baaripöytää muistuttavan pöydän luo ja alan raaputtamaan ostamiani arpoja. Arvoissa ei ole voittoa ja nakkaan ne vihasesti tuhahtaen ontossa pöydänjalassa olevaan roskikseen. Seuraavana aamuna istun jälleen kirjoituspöydän ääressä ja avaän tietokoneen. Jälleen kerran istuessani tuoliin oli kuulunut ikävä rusahdus, kun rojahdin kyllästyneesti tuoliin koko painollani. Vilkaisen kelloa, nousen tuolista ja kävelen ovelle. Avaan oven ja huhuilien käytävään "Onko Kauppinen?" Käytävällä on tuoleja rivissä ja tuoleissa istuu harvakseltaan aamu-unisen näköisiä ihmisiä, joista yksi nousee ja lähtee tulemaan oveani kohti. Tämä tulija on laiha nuorimies likaisissa hiuksissa ja hevarihenkisissä vaatteissaan. Matkalla ovelle miehen takintaskusta tipahtaa lattialle pussillinen tupakanpuruja ja vaivalloisesti mies kumartuu nostamaan pussin ja huomaan hänen kätensä vapisevan melko näkyvästi. Mies

kiroaa lähes äänettömästi ja kävelee sisään huoneeseeni. Toivotan miehelle hyvät huomenet ja mies murahtaa jotain epämääräistä vastaukseksi. Lupia kyselemättä mies rojahtaa työpöytäni vastapäätä olevaan nojatuoliin ja ottaa rennon asennon. Itse istun työtuoliini ja nojaudun taaksepäin. Tuoli rusahtaa taas. Mies pidättelee nauruaan ja survoo vapisevin käsin tupakanpurupussia takkinsa taskuun. Tunnen punan nousevan poskilleni ja käännän tuolini niin että olen selin mieheen ja olen lukevinani hoitokertomusta tietokoneen näytöltä. Hetken päästä kysyn mieheltä: "minkä verran olet viime viikolla käyttänyt alkoholia?" Mies vakavoituu ja on vastaamaisillaan minulle, kun nojaudun tuolissa taaksepäin, tuoli rusahtaa, selkänoja antaa periksi ja kaadun tuolin mukana ja lyön pääni lattiaan. Menetän tajuntani ja mies tajuaa tilaisuutensa tulleen. Hän nousee tuolista ja kävelee työhuoneeni kaapille ja ottaa kaapista käsilaukkuni. Mies penkoo laukkuani ja löytää lompakkoni sekä itse itselleni unettomuuteen määräämiäni lääkkeitä. Nopeasti lompakon ja lääkkeet löydettyään mies poistuu huoneesta, lähtiessään hän potkaisee minua ja toteaa: " tämä ei ollu ainkaan sun onnenpäiväsi"-